

1893-2016.

Gyülekezeti Hírmondó

2016. nyár

12. évf. 2. szám

Kedves Testvérek!

Ugyan szeptember közepéig rétegcsoportjaink alkalmi szünetelnek, a nyarunk igazán gazdag táborokkal, programokkal hívogatja gyermekeinket, fiataljainkat!

Hittanosaink idén Ceglédfürdőre látogatnak el, ahol a délelőtti és délutáni lelki alkalmakon túl, szervezett foglalkozások várják gyermekeinket. Közös játékon, „öko tanösvény” bejárásán, kézműves foglalkozáson vehetnek majd részt és természetesen strandolásra is lesz lehetőségük.

Juvenis ifink Szóládon tartja csendes hetét. Nagy örömünkre szolgál, hogy az elmúlt esztendőben szervezett közösség immár egyhetes konferenciára vonul el a pesti zajból a szép Balaton-közeli csendes faluba, soraiban tudva az idén konfirmált gyerekeink közül is többeket. Olyan fontos témákról fognak hallani, mint a család, szerelem, barátság és a keresztyén közösség.

A Mini ifi Balatonfüzfőn tartja konferenciáját. A mára gimnazistákká, egyetemistákká felnövekedett közösség tagjai komoly, nehéz témával - Az ellenség műhelyében címmel - hallgatnak előadásokat a kitűnő előadókkal és programokkal szervezett héten.

Kis ifink tagjai lesznek az „úrkúti úttörők”! Kíváncsian várjuk, hogy sikerül majd első

táborunk, gyülekezetünk saját konferencia telepén. Ők idén a Tízparancsolatról fognak előadásokat hallgatni.

Legidősebb ifjúsági körünk a már jól bevált és szeretett balatonfüzfői gyülekezeti telepen tartja meg hetét, melynek témája, az Efézusi levélben olvasható lelki fegyverzet lesz.

Előre is sok erőt kívánunk a szolgálattelvőknek, előadóknak, hittanoktatóknak a fárasztó, de magasztos szolgálatokhoz, egyúttal kérve szeretett gyülekezetünk fontos, imádságos háttértámogatását!

2016. június havában,

ifj. Takaró Tamás
lelkipásztor

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Tóth Miklós, Széles István, Rusznák András,
Horváth Zsanett Gabriella, Takaró Anna Réka,
Macaria Patrik Adrián, Németh Botond

Megeskestük:

Győrffy Endre és Penkert Ágnes, Fehér István
és Horváth Mariann Andrea, Herczig Krisztián
és Loren Farah

Eltemettük:

Nagy Zsigmondné, Szabó Mihályné, Keresztes
József Miklósné, Szigetfü Ferenc, Kádár Ágnes,
Magyar Zoltánné, Elek Zsigmond, Besendorfer
Ferencné, Pataki Zoltán, Réthy Lászlóné

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

Április 3. Sipos István, volt máramarosszigeti
lelkipásztor szolgálata gyülekezetünkben.

Április 5. Egyházmegyei vizitáció egyház-
községünkben.

Április 15. Két felnőtt ifjúsági csoport látogatása
a dunaharaszti Bárka közösségben.

Április 17. Gyülekezetünk lelkipásztorának
Canonica visitatioja a pesthidegkúti
gyülekezetben.

Április 24. Kórusunk szolgálata gyüleke-
zetünkben „Magyar tavasz koncert” címmel.

Április 30. Munkanap Úrkúton az ifjúsági körök
részvételével.

Május 2. Gyülekezetünk lelkipásztorának
Canonica visitatioja a Peslőrinc-
Erzsébettelepi Református Egyházközségben.

Május 2-6. Áldozócsütörtöki ökumenikus so-
rozzat a soroksári gyülekezetben.

Május 4. Lelkipásztorunk és kórusunk szolgálata
az áldozócsütörtöki ökumenikus héten.

Május 6-8 Kórusdelegáció Hollandiában, a
steenwijk-i testvérkórusunk fennállásának
hetvenedik születésnapjára gálakoncertjén.

Május 7. Konfirmációi vizsga.

Május 8. Konfirmáció. Úrvacsorával egybe-
kötött ünnepi istentisztelet.

Konfirmált fiataljaink

Május 10. Gyülekezetünk lelkipásztorának
Canonica visitatioja a budai gyülekezetben.

Május 11-13. pünkösd előkészítő sorozat
gyülekezetünkben.

Május 15. Pünkösd első napi úrvacsorával és
kórus szolgálattal egybekötött ünnepi
istentisztelet.

Május 16. Pünkösd második napi úrvacsorával
és kórus szolgálattal egybekötött ünnepi
istentisztelet.

Május 22. Kórusunk szolgálata a III. Nem-
zetközi Keresztény Színházi fesztivál
keretében az Új Színházban.

Május 29. Kiss László lelkipásztor szolgálata
gyülekezetünkben.

Május 31. évadzáró Fífa bibliaóra.

Június 3. Szeretevendégséggel egybekötött
évadzáró ifjúsági alkalom.

Június 4. Emlékharang a trianoni békediktátum
kilencvenhatodik évfordulóján.

Június 7. Évadzáró férfi bibliaóra.

Június 11. Munkanap Úrkúton.

Június 12. Kelemen Zoltán lelkipásztor szol-
gálata gyülekezetünkben.

Június 13. Egyházmegyénk közgyűlése Budán, lelkipásztorunk, főgondnokunk részvételével.
Június 19. Cantate istentisztelet kórusunk szolgálatával.

Az elkövetkező hónapok tervezett gyülekezeti eseményei

Június 20-24. Gyülekezetünk lelkipásztorának részvétele a révfülöpi ökumenikus konferencián.
Július 24. Kiss László lelkipásztor szolgálata gyülekezetünkben.
Augusztus 1-4. Gyülekezetünk lelkipásztorának részvétele az Országos Lelkészegegyesület konferenciáján.
Szeptember 12-16. Gyülekezetünk lelkipásztorának evangélizációs szolgálata Berekfürdön, az Észak-Borsodi Református Egyházmegye presbiteri konferenciáján.

Nyári gyermek és ifjúsági táboraink

Július 4-8. Hittantábor Cegléden.
Július 4-10. Kis ifi tábor Úrkúton.
Július 25-31. Nagy ifi konferencia Balatonfűzfőn.
Augusztus 1-7. Mini ifi tábor Balatonfűzfőn.
Augusztus 22-28. Juvenis ifi tábor Szóládon.

A gyülekezet tagjai mesélik...

Ünnepek a kórusossal

Hálás szívvel tekintünk vissza a mögöttünk lévő ünnepeinkre. Virágvasárnap, Nagypéntek, Húsvét, Pünkösd ünneplése kórusunk számára mindig kitüntetett alkalom. Külön örömről, hogy mindezeket keresztyén testvéreinkkel, gyülekezetünk minden tagjával együtt élhetjük és élhettük meg. Ravasz László egykori református püspökünk szavait idézzük: „Az ünnepek, mint valami időbeli sákramentumok, az örökkévalóságot kötik le és oltják bele a valóságba. Csak természetes, hogy századok, sőt ezredek hagyományaival átszöve, az atyák beláthatatlan sorozatának nagy emlékezéseivel megszentelve, nemzedékek hangulatával befuttatva, kiemelkednek az idő sodrából... Ennél fogva nem maradnak meg magányos fenségükben, hanem meghatározzák az előző és következő vasárnapokat is, hogy tartalmuknak minél többféle mélysége legyen nyilvánvaló.” Reméljük, hogy az „idő sodrából” így emelkedhetett ki az április 24-én megtartott „A Magyar Zene Ünnepe” című koncertünk is, mellyel hazai zeneszerzőink művészete előtt róttuk le tiszteletünket olyan meghatározó művekkel, mint például *Kocsár Tibor: Hegyet hágék*, *Bárdos Lajos: Szeged felől*, *Gárdonyi Zoltán: Szívemnek kösziklája*, *Tillai Aurél: Őszi dal*.

Nemcsak a magyar zenét méltattuk ezen a különös estén, hanem az első világháborúban elesett honfitársainkra is emlékeztünk, amikor *Németh Béla testvérünk és Kürti László* gyönyörű citeramuzsikája kíséretében első világháborús nótákat hallhattunk. Felemelő volt a közönséget is bevonva együtt énekelni ezeket a dallamokat, amelyek sokunk szemébe könnyeket csaltak. Vida Mónika káprázatos orgonajátéka pedig újabb lelki élménnyel gazdagította az előadást.

Idei évadunkban ismét az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy *Dörner György* – az Új Színház igazgatója - meghívására részt vehettük a III. Nemzetközi Keresztény Színházi Fesztiválon egy önálló koncerttel. **Takaró Mihály** karnagy úr évek óta előadássorozatokat

tart a színház rendezésében, így immáron második alkalommal kérték fel az általa vezetett pesterzsébeti református kórust a fesztiválon való részvételre. A rendezvényt sorozat fő célja, hogy a színvonalas külföldi és honi, a valamilyen módon a kereszténység tematikájához köthető produkciók segítségével rávilágítson a hit és a szakralitás közösségformáló, valamint a kereszténység nemzetépítő és megtartó erejére. Délután 14 órától zajlott a főpróba, a hangbeállítás, a színház nagyszínpadán. A 18 órától kezdődő hangverseny műsora igyekezett sokszínű, ugyanakkor színvonalas programot nyújtani az igen szép számban megjelent hallgatóságnak. Karnagy úr műsorra tűzte többek között *Mozart Requiemjének tételeit (Dies Irae, La Crimosa, Requiem)*, *Antonio Vivaldi: Glória*, *J.S.Bach: Ragyogva tűz a napsugár*, *Csajkovszkij: A bérc*, *Bárdos Lajos: Régi táncdal*, *J.N.Brun: Ó terjeszd ki Jézusom* című műveit. Koncertünkön mindvégig Vida Mónika művésznő kísért, és szólót is játszott nagy sikerrel. Külön megemlítem, hogy az énekkarunkból alkalmilag alakult kamarakórus fellépése nyitotta meg a fesztivált a koncertünket megelőző pénteken *Baltzell: Szegény szívünk reménye Te* című művével. (*Brandenburg Zsófia, Kovács Bernadette, Kincses Krisztina, Somlyai Boglárka, Veér Annamária, Juhász Balázs, Takaró Márk, dr. Takaró Mihály, Papp Gábor*)

A kamarakórus az Új Színházban

A fesztivál kapcsán hála, ünneplésre feltétlenül okot adott az a tény, hogy ma Budapesten immár harmadik alkalommal rendeznek meg egy olyan színházi fesztivált, amely a szakralitást helyezi középpontba.

Nemcsak itthon, hanem Hollandiában is ünnepelhettünk. Testvérkórusunk, a Mannenkoor Steenwijk idén ünnepelte fennállásának 70. évfordulóját, amelyen meghívásukra részt vett kórusunk delegációja is. (Takaró Mihály – karnagy, Vályi-Nagy Katalin kórustitkár, Corien Van Der Kraan, dr. Takaró Mihály, Takaró Máté) Eindhovenbe repülővel érkeztünk, majd elindultunk a közel 200 kilométerre lévő Steenwijk városába. Holland testvéreink nagy örömmel és várakozással, valamint finom ebéddel fogadtak bennünket saját otthonaikban. Nem sokkal ezután megcsodálhattuk a hollandok Velencéjeként emlegetett Giethoorn szépségeit, majd indultunk, hogy egy rövid vacsorát követően részt vegyünk a nagyszabású koncerten. Fontos eseménynek számított a városban a 70 éves évforduló, így szinte teltházas volt a templom. Igen megtisztelő volt, hogy a koncert díszvendégeinek tekintve fogadott bennünket az egész közösség. A közel hatvan tagú férfikar első megszólalása már melegséggel töltötte el szívünket. Öröm volt látni korukat meghazudtoló lelkesedésüket és fegyelmezettségüket. A műsor során *Harm Kroes* titkár úr köszöntötte *Takaró Mihály* karnagy urat az egész kórus és vezetőjük *Marco Hoorn* nevében, majd átnyújtotta az évfordulóra megjelent lemezüket. Karnagyunk válaszul örömét fejezte ki, hogy jelen lehet ezen az eseményen, ahol olyan testvérekkel is találkozhatott, akikhez hosszú évtizedes ismeretség és barátság fűzi, majd átadta a delegáció nevében legutóbbi „*A világ Megváltója*” című kórus lemezt, valamint az *Anima Soni* zenekar két eddig megjelent nagylemezét is. Volt alkalmunk találkozni *Vincent van Dammal* is, aki a holland kórus legutóbbi magyarországi koncertjén vezényelt. Azóta is lelki közösséget érez egyes karunkkal, annak karnagyával és az egész gyülekezetünkkel. Nagy hatással volt rá az egész közösségünk, ahogyan ő fogalmazott: nem látott még ennyire összetartó és egymást ennyire szerető testvéreket. Bevallom, lelki fürdő volt ezt hallani, és hála gyúlt a szívemben azért, hogy ilyen gyülekezetben lehetek. A holland kórossal immáron több mint 25 éve

ápolunk testvérkórusi kapcsolatot, reméljük még sok évig így is marad.

Koncertsorozataink előtt megadatott, hogy egy kis erőt gyűjtsünk pihenéssel és közös programokkal. A „vizek városa”, Tata adott otthont két napos tartalmas időtöltésünknek. A szombat reggeli indulásunk után első megállónk Európa legnagyobb bronzmadaránál, a Turul emlékműnél volt. Innen egyesén a szálláshelyünkre mentünk. Egy vidámságban eltöltött közös ebéd után fakultatív programkínálat keretében volt, aki a wellness örömeinek hódolt, vagy az Öreg – tó körül sétált, vagy éppen a város reneszánsz várát látogatta meg, esetleg a kulináris élvezeteket előtérbe helyezve, egy kis séta után a fenséges Barta Kávéház és Cukrászda finom süteményeit kóstolhatta. Esti programként betekinthettünk a Hilltop Neszmély Borászat csodálatos világába. A birtokot körbejárva megnézhattuk a helyi gazda vezetésével a borkészítés csínját-bínját, és hallhattunk a borvidék és a borászat történelméről. Nemcsak nézhettük, de meg is ízlelhettük a helyi nedűket egy jó hangulatú borkóstolóval egybekötött vacsorán.

A kórus a Tatai-tónál

Természetesen a jókedvben nem volt hiány. *Dr. Terebessy András* testvérünk pompázatos, kedves humorral fűszerezett karnagyi köszöntője megadta az est alaphangulatát. Ezek után nem maradt el a közös éneklés sem, melyet alig tudott abbahagyni a kórus, mert az étterem személyzete olyan hálás közönségünk volt, hogy öröm volt nekik (is) énekelni. Másnap reggel közösen hallgattuk a technika segítségével otthoni istentiszteletünk igehirdetését. Ezt követően már hazafelé készülődve elhagytuk a

szállásunkat, és a Kálvária – domb felé vettük az irányt, ahol a bátrabbakat - megmászva a sziklás dombot - gyönyörű látvány fogadta. Jó volt együtt lenni és megpihenni a kereszt tövében. Innen tovább vitt utunk Kassa felé, annak is a szlovákiai részére, ahol – bár sajnos minden zárva volt – megtekintettük a magyar vonatkozású látványosságokat. Ezután egy közösen eltöltött kései ebéddel fejeztük be rövid kirándulásunkat. Újra megfogalmaztuk, hogy jó együtt lenni, szolgálni, próbálni, és nagyon jó együtt pihenni is, közösségben lenni egymással. Reméljük, hogy ünnepeink, koncertjeink éppúgy, mint a közösen eltöltött időnk, nem maradnak meg magányos fenségükben, hanem az ezekből nyert áldásokból valamit tükrözni tudunk mások felé, hogy kiemelkedve az idő sodrából *„meghatározzák az előző és következő vasárnapokat is, hogy tartalmuknak minél többféle mélysége legyen nyilvánvaló.”*

Köszönjük szépen, hogy egész évadunkban érezhettük és magunk mögött tudhattuk gyülekezetünk vezetőinek és tagjainak imádságait, jelenléteit, és támogatásait!

Vályi-Nagy Katalin
kórustitkár

Kitekintő

Évfordulók június 15-szeptember 15.

1506. július 1. 510 éve

Megszületett II. Lajos Jagelló-házi magyar és cseh király, aki a mohácsi csatából menekülve esett el.

1676. július 8. 340 éve

Elhunyt Felsővadászi I. Rákóczi Ferenc választott erdélyi fejedelem.

1826. július 14. 190 éve

Megszületett Vasvári Pál író, történész, politikus.

1851. július 17. 165 éve

Meghalt Egressy Béni zeneszerző, szövegíró, színész, a Szózat megzenésítője.

1456. július 22. 560 éve

A nándorfehérvári diadal, ahol Hunyadi János serege legyőzte a törököket.

1886. július 31. 130 éve

Bayreuthban a Wagner ünnepi játékok alatt meghalt Liszt Ferenc zeneszerző.

1961. augusztus 4. 55 éve

Meghalt Tildy Zoltán református lelkész, miniszterelnök, az 1946-ban kikiáltott Magyar Köztársaság elnöke.

1941. augusztus 4. 75 éve

Meghalt Babits Mihály költő, író.

1566. augusztus 6. 450 éve

Elkezdődött Szigetvár ostroma. A várat Zrínyi Miklós védte I. Szulejmán hadai ellen.

1456. augusztus 11. 560 éve

Meghalt Hunyadi János hadvezér, aki Nándorfehérvárnál megállította az előrenyomuló törököket.

1791. szeptember 21. 225 éve

Megszületett gróf Széchenyi István politikus, író, közlekedési miniszter, a "legnagyobb magyar".

Babits Mihály: Jónás könyve

Első rész

Monda az Ur Jónásnak: "Kelj fel és menj Ninivébe, kiálts a Város ellen!

Nagy ott a baj, megáradt a gonoszság: szennyes habjai szent lábamat mossák." Szólt, és fölkele Jónás, hogy szaladna,

de nem hová a Mennybeli akarta, mivel rühellé a prófétaságot, félt a várostól, sivatagba vágyott, ahol magány és békesség övezze, semhogy a fedett népség megkövezzék. Kerülvén azért Jáfó kikötőbe hajóra szállott, mely elvinné őtet Tarsis felé, s megadta a hajóbért, futván az Urat, mint tolvaj a hóhért!

Az Ur azonban szerzett nagy szelet és elbocsátá a tenger felett s kelt a tengernek sok nagy tornya akkor ingó és hulló kék hullámfalakból, mintha egy uj Ninive kelne-hullna, kelne s percenként összedőlne újra. Forgott a hajó, kettétört az árboc, deszkaszál nem maradt hű deszkaszálhoz.

A görcs hajósok, eszüket veszítve, minden terhet bedobtak már a vízbe, s míg arcukba csapott a szörnyü sóslé, kiki a maga istenét üvölté. Jónás mindent kiadva, elcsigázva, betámolygott a fedélközi házba, le a lépcsőkön, a hajófenékre, s ott zuhant bódult félálomba végre, gurítván őt az ázott, rengő padlat.

S így lón hogy a kormányos belebotlott, a deszkákat vizsgálva, s rája szólt: "Mi dolog ez, hé, te nagy alható? Ki vagy te? Kelj föl, s kiálts a keserves istenedhez, talán ő megkegyelmez! Vagy istened sincs? Szólj! Miféle nemzet szült? Nem te hoztad ránk a veszedelmet? Mely város vall polgárának, bűdös? S e fene vízen át velünk mivégre jössz?"

S ő monda néki: "Zsidó vagyok én s az Egek Istenétől futok én. Mi közöm nékem a világ bünéhez? Az én lelkem csak nyugodalmat éhez. Az Isten gondja és nem az enyém:

senki bajáért nem felelek én.
Hagyjatok itt megbujni a fenéken!
Ha süllyedünk, jobb itt fulladni nékem.
De ha kitesztek még valahol élve,
tegyetek egy magányos erdőszélre,
hol makkon tengjek és keserű meggyen
békében, s az Isten is elfeledjen!"

De a kormányos dühhel csapta vissza:
"Mit fecsegsz itt erdőről össze-vissza?
Hol itt az erdő? És hová tegyünk ki?
Innen csak a tengerbe tehetünk ki!
Ki is teszünk, mert nem türöm hajómon
az ilyet, akit mit tudom mi bűn nyom.

Már biztos hogy te hoztál bajba minket:
magad mondod hogy Isten átka kerget.
Ha Isten üldöz, az ördög se véd meg.
Hé, emberek! Fogjátok és vigyétek
ezt a zsidót!" S már nyolc marok ragadta,
nehogy hajójuk süllyedjen miatta,
mert nehéz a kő, és nehéz az ólom,
de nehezebb kit titkos súlyu bűn nyom.

Jónás azonban jajgatott s nyögött
és meglóbálták a tenger fölött.
"Vigyázz - hó-rukk! Pusztuljon aki nem kell!"
S nagyot loccsant... s megcsöndesült a tenger,
mint egy hasas szörny mely megkapta étkét.
S már a hajósok térdencsúszva, kétrét
görbedve sírtak és hálákat adtak,
könnyelmű áldozatokat fogadtak,
s a messzeségben föltűnt a szivárvány.

A víz simán gyűrűzött, mint a márvány.

Második rész

Az Ur pediglen készített vala
Jónásnak egy hatalmas cethalat
s elküldte tátott szájjal hogy benyelné,
halat s vizet vederszám nyelve mellé
minek sodrán fejjel előre, hosszant
Jónás simán s egészben úgy lecsusszant
gyomrába hogy fején egy árva haj

nem görbült, s ájultából csakhamar
fél-ébren pislogott ocsúdva, kába
szemmel a lágy, vizes, halszagú éjszakába.

És így jutott a szörny-lét belsejébe
vak ringások eleven bölcsejébe,
és lakozék három nap, három éjjel
a cet hasában, hol éjfél a déllel
egyforma volt, s csupán a gondolatnak
égre-kigyózó lángjai gyuladtak,
mint fulladt mélyből pincetűz ha támad.
És könyörge Jónás az ő Urának
a halból, mondván: "Kiáltok Tehozzád,
hallj meg, Isten! Mélységből a magasság
felé kiáltok, káromlok, könyörgök,
a koporsónak torkából üvöltök.

Mert dobtál vala engem a sötétbe
s tengered örvényébe vetteték be,
és körülvett a vizek veszedelme
és fű tekeredett az én fejemre,
bő hullámaid átnyargaltak rajtam,
és Egyetemed fenekébe hulltam,
a világ alsó részeibe szállván,
ki fenn csücsültem vala koronáján!
Én aki Jónás voltam, ki vagyok már?
Ki titkaidat tudtam, mit tudok már?
Kényedre hány-vet hánykódó vized
s nyálkás hus-záraiba zárt a Cet."

S lélekze Jónás, mivelhogy kifulladt,
sűrűn szíván kopoltyuját a Halnak,
mely csupa verdesés és lüktetés volt,
s a vízből-szürt léleket mind kevés volt,
a roppant haltest lihegve-dobogva
szokatlan terhét ide-oda dobta
kinjában, mig Jónás émelygve s étlen
tovább üvöltött a büzös sötétben,
s vonítva, mint a farkas a veremben,
nyögött: "Bezároltattál, Uram, engem!
Sarak aljába, sötétségbe tettél,
ragyogó szemed elől elvetettél.
Mindazonáltal szemeim vak odva

nem szűnik nézni te szent templomodra.
Sóvár tekintetem nyilát kilőttem
s a feketeség meghasadt előttem.
Éber figyelmem erős lett a hitben:
akárhogy elrejtőzöl, látlak, Isten!
Rejtezttem én is elüled, hiába!
Utánam jöttél tenger viharába.
Engedetlen szolgálodat meggyötörted,
magányos gőgöm szarvait letörted.
De mennél csúfabb mélybe hull le szolgálád,
annál világosabb előtte orcád.
Most már tudom hogy nincs mód futni tőled
s ki nem akar szenvedni, kétszer szenved.
De te se futhatsz, Isten, énelőlem,
habár e halban sós hús lett belőlem!"

Ekkor nagyot ficánkodott a Cethal,
Jónás meg visszarugett dupla talppal.
S uj fájdalom vett mindkettőn hatalmat:
a hal Jónásnak fájt, Jónás a hálnak.

És monda Jónás: "Ki táncoltat engem?
Ki az aki nem hágy pusztulni csendben?
Besóztál görgő tengered savával
és csapkodsz, mintha játszanál csigával.
Mert megfogyatkozott bennem a lélek:
de az én Uram akará hogy éljek.
Ebének kíván engemet a Pásztor
és megszabadított a rothadástól.
Jössz már, Uram, jössz, záraim kizárod
s csahos szókkal futok zargatni nyájad.
Mert imádságom elhatott tehozzád
és végigjárta a Magasság hosszát.
Csapkodj hát, csapkodj, ostorozva bölcsen,
hogy amit megfogadtam, ne felejtsem,
mert aki éltét hazugságba veszti,
a boldogságtól magát elrekeszti."
Igy szóla Jónás, s eljött a negyednap
és akkor az Ur parancsolt a hálnak,
ki Jónást a szárazra kivetette,
vért, zsírt, epét okádva körülötte.

Harmadik rész

S monda az Ur Jónásnak másodizben:
"Kelj föl és menj, mert én vagyok az Isten.
Menj, a nagy Ninivéig meg se állj,
s miként elédbe írtam, prédikálj!"

S fölkele Jónás, menvén Ninivébe,
melynek három nap volt járó vidéke,
három nap taposhatta azt akárki
s kanyargós utcáiból nem talált ki.

Menvén hát Jónás, első nap kiére
egy sátrakkal telt, csillagforma térre
s az árusok közt, akik vad szakállát
és lotykos, rongyos, ragados ruháját,
ahol helyet vőn, kórusban nevtették,
kiáltott, mint az Ur meghagyta, ekként:
"Halld az Egek Urának Istenének
kemény szózatját, nagy Ninive, térj meg,
vagy kénkövekkel ég föl ez a város
s föld alá süllyed, negyven napra mához!"

Igy szólott Jónás, s szeme vérbeforgott,
kimarjult arcán veritéke csorgott,
de az árusok csak tovább nevtettek,
alkudtak, csaltak, pöröltek vagy ettek,
s Jónás elszelelt búsan és riadtan
az áporodott olaj- s dinnyeszagban.

Másod estére másik térre ére,
a színészek és mimesek terére,
kik a homokon illegve kigyóztak
s szemérem nélkül a nép előtt csókolóztak.
Ott Jónás a magas ülés-sorok csucsára
hágván, olyat bődült bozontos szája,
hogy azt hitték, a színre bika lép.
Mohón hökkenve némult el a nép,
míg Jónásból az Ur imígyen dörgött:
"Rettegj, Ninive, s tarts bünbánva böjtöt!
Harminckilencszer megy le még a nap,
s Ninive napja lángba, vérbe kap!"

S az asszonyok körébe gyűltek akkor
s kísérték Jónást bolondos csapattal.

Hozzá simultak, halbüzét szagolták
és mord lelkét merengve szimatolták.

Igy ért, az asszonyoktól közrevéve,
harmadnap a királyi ház elébe.
Ott már tudták és várták és bevitték
egy nagy terembe, hol arany teríték
mellett heverték a Hatalmasok,
nyüzsgvén köröttük szép rabszolga sok,
és meztelen táncoltak ott a szolgálak
vagy karddal egymást ölték, kaszabolták
játéku. Jónást meg egy cifra oszlop
tetejébe tették, hogy szónokoljon
és jövendölje végét a világnak.

És Jónás akkor egy iszonyu átkot
kiáltva a királyra s udvarára
s az asszonyokra és a palotára
s a színészekre és a mimesekre
s az árusokra és a mivesekre
s az egész Ninivére mindenestül,
leugrott, és az örökön keresztül
kitört, s a termen át, s a szoborerdön,
csarnokon, folyosókon és a kerten,
tavat megúszva, rácsokon lekúszva,
s a vízvezeték-csatornán lecsúszva,
utcán és bástyán, falmentén szaladva
rohant ki Ninivéből a szabadba,
egyetlen látomással dúlt szívében:
hogyan kő kövön nem marad Ninivében.

És méne a pusztába, hol a sáskák
a gyér fű szomszjas zöldjét mind levásták,
hol aki a forró homokra lépett
jó saru nélkül, a talpa megégett;
ott megfogadta, harmincnyolc napig
böjtölve s imádkozva ott lakik
s nem mozdul, mígnem messze kénköves
lángoktól lenne lenn az ég veres
s hallanék, hogy a föld egyszerre szörnyet
dördül, s a nagy vár tornyai ledőlnek
s úgy elpusztul minden ninivei,
maga és apja s anyja, fiai

s lányai, huga-öccse nénje-bátyja,
mint hajdan a Jeroboám családja.

S azontul, harmincnyolcból visszamenve,
a napokat számlálja vala rendre,
kiáltozván az Urhoz: "Halld, Hatalmas!
Híres Bosszuálló, szavamra hallgass!
Elküldtél engem, férgekhez a férget,
kik ellenedre s fricskád nélkül éltek.
Én inkább ültem volna itt a pusztán,
sorvadva, mint ma, gyökéren és sáskán.
De böjt s jámborság néked mint a pélva,
mert vétkesek közt cinkos aki néma.
Atyjafiáért számot ad a testvér:
nincs mód nem menni ahova te küldtél.
Csakhogy a gonosz fittyet hány a jóra.
Lám, megcsufoltak, Egek Alkotója!
Szolgádat pellengérré állították,
mert gyöngye fegyver szózat és igazság.
Nincs is itt haszna szépszónak s imának,
csak harcnak és a hatalom nyilának.
Én Jónás, ki csak a Békét szerettem,
harc és pusztulás prófétája lettem.
Harcoldj velük hát, Uram, sujtsd le őket!
Irtsd ki a korcs fajt s gonosz nemzedéket,
mert nem lesz addig igazság, se béke,
míg gögös Ninive lángja nem csap az égre."

S elmúlt egy hét, és kettő, három, négy, öt,
és már a harmincnyolcadik nap eljött.

Jött a reggel és a dél és az este:
Jónás egész nap az ég alját leste.
S már a láthatár elmerült az éjben,
s egy árva ház sem égett Ninivében.

Negyedik rész

Mert látá az Ur, hogy ott egyik-másik
szívben még Jónás szava kicsirázik
mint a jó mag ha termőföldre hullott,
s pislog mint a tűz mely titkon kigyulladt.
S gondolta: "Van időm, én várhatok.
Elöttem szolgálaim, a századok,
fujják szikrámat, míg láng lesz belőle;

bár Jónás ezt már nem látja, a dőre.
Jónás majd elmegy, de helyette jó más",
így gondolá az Ur, csak ezt nem tudta Jónás,

s azért felette megharaguvék,
és monda: "Mikor ide kijövök,
s azóta napról-napra s egyre többen
jöttek a városból kérdezni tőlem,
kicsit gúnyolva, kicsit félve-bánva,
hány nap van hátra még? S én számról-számra
közlém pontosan. S most szégyenben
hagytál!

Hazudtam én, és hazudott a naptár.
És hazudott az Isten! Ezt akartad?
Bünbánók jószándékát megzavartad.
Hiszen tudhattam! Kellett volna tudni!
Azért vágytam hajón Tarsisba futni...
Mert te vagy aki fordít rosszat jóra,
minden gonosznak elváltoztatója.
De már az én lelkem vedd vissza tőlem,
mert jobb nekem meghalnom, hogysesem
élnem."

Tudnivaló pedig itt hogy kimenve
a városból Jónás, ül vala szembe,
a város ellenébe, napkeletnek,
árnyékban, mert egy nagylevelű töknek
indái ott fölfutva egy kiszáradt,
hőségtől sujtott fára, olyan árnyat
tartottak, ernyőt eltikkadt fejére,
hogy azalól leshetett Ninivére
fátylában a nagy fények fonta ködnek.
S örüle Jónás módfelett a töknek.

Aztán egy reggel, hajnaltájra, szerzett
a nagy Uristen egy kicsinyke férget,
mely a töknek tövét megrágtá volna
és tette hogy indája lekonyulna,
levele megpörögve kunkorodna
s az egész tök elaszva szomorodna.

Oly vékonyá fonnyadt, amely nagyra felnőtt:
nem tartott többet sem árnyat, sem ernyőt.

S akkor az Isten szerze meleget
s napkeleti szárazító szeleket
s lón hogy a nap hévsége megsütötte
Jónás fejét, és megcsapván, felette
bágyadtá szédítette, úgyhogy immár
úgy érzé, minden körülötte himbál,
mintha megint a hajón volna; gyomra
kavargott, és gyötrőn égette szomja
s ezt nyögte csak: "Lelkem vedd vissza,
kérlek,
mert jobb már hogy meghaljak, semhogy
éljek."

S monda az Ur Jónásnak: "Lásd, valóban
méltán busúlsz s vádolsz-e haragodban
a széleslombu, kövér tök miatt,
hogy hús árnya fejedről elapadt?"
S felelt, kitörvén Jónásból a méreg:
"Méltán haragszom azért, mígcsak élek!"

És monda akkor az Isten: "Te szánod
a tököt amely egy éjszaka támadt
s egy másik éjszaka elhervadt;
amelyért kezéd nem munkálkodott;
amelyet nem ápoltál, nem neveltél,
lombja alatt csak lustán elhevertél.

És én ne szánjam Ninivét, amely
évszázak folytán épült vala fel?
melynek tornyai vetekedve kelnek?
mely mint egy győztes harci tábor terjed
a sivatagban, és utcái mint
képeskönyv amit a történet irt,
nyilnak elém? Ne szánjam Ninivének
ormát mely lépcsőt emel a jövőnek?
A várost amely mint egy fáklya égett
nagy korszakokon át, és nemzedékek
éltek fényénél, s nem birt meg vele
a sivatagnak annyi vad szele?
Melyben lakott sok százszor ezer ember
s rakta fészket munkálva türelemmel:
ő sem tudta, és ki választja széllyel,
mit rakott jobb-, s mit rakott balkezével?

Bizd azt reám, majd szétválasztom én.
A szó tiéd, a fegyver az enyém.
Te csak prédikálj, Jónás, én cselekszem.
Ninive nem él örökké. A tök sem,
s Jónás sem. Eljön az ideje még,
születni fognak újabb Ninivék
és jönnek új Jónások, mint e töknek
magvaiból új indák cseperednek,
s negyven nap, negyven év, vagy ezer-annyi
az én szájamban ugyanazt jelenti."

Igy szólt az Ur, és Jónás hallgatott.
A nap az égen lassan ballagott.
Messze lépcsős tornyai Ninivének
a hőtől ringatva emelkedének.
A szörnyű város mint zihálva roppant
eleven állat, nyúlt el a homokban.

Jónás imája

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelzőkarókat gátakat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos úton
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rim
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgálja, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kinoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy még vakabb és örök
Cethal szájában végkép eltűnök,
a régi hangot s szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő sugja, bátran
szólhassak s mint rossz gégémről telik
és ne fáradjak bele estelig

vagy míg az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged” (János 17:3.)

Pesterzsébet, 2016. április 10.

Takaró Tamás, esperes

SEMMI FELŐL NE AGGÓDJATOK

Lectio: Márk evangéliuma 4, 35-41

„Azután monda nekik azon a napon, amint este lőn: Menjünk át a túlsó partra. Elbocsátván azért a sokaságot, elvivék őt, úgy amint a hajóban vala; de más hajók is valának vele.

Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék. Ő (Jézus) pedig a hajó hátulso részében a fejaljon aluszik vala.

És fölkelték őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség.

És monda nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez,

hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?”

Alapige: Filippi levél 4, 6-7

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

És az Istennek békesége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Kedves Testvérek! Amikor pár évvel később édesapám halála után kezembe került a Bibliája, akkor végiglapoztam, mert tudtam róla, hogy bibliaolvasás közben, ha egy-egy bibliai igevers nagyon szíven találta, akkor oda vagy egy dátumot, vagy egy megjegyzést tett. És ebben nagyon apám fia vagyok, úgyhogy ha majd meghalok, énutánam is talál a fiam Bibliát, és a Bibliában bejegyzéseket, dátumokat, és néha egy-egy szót, dátumot, egy-egy igevers mellett. Emellé az ige mellé, amelyet most másodszor olvastam „semmi felől ne aggódjatok” egy dátum van odaírva a lap szélére: 2010.07.11. És ez a szócska, hogy: „szívkatéter”. Hadd mondjam el, hogy nem kerestem magamnak egy számomra akkor még nagyon is félelmesnek tűnő beavatkozás előtt valami biztató ígét. Mert van, aki ezt csinálja. Hanem részt vettem egy templomi istentiszteleten civilben, és ott az istentisztelet végén nem az, aki prédikált, hanem egy másik lelkész jött elő, és mondott egy áldó ígét. És akkor az én szívem már tele volt azzal, hogy mennem kell a szívem nyomorúságával először erre a vizsgálatra, nem sokkal később pedig egy nagy kétórás szívműtetre. **És akkor ezt az ígét valahogy** – és azért mondom, mert igazából nem tudom megmagyarázni, hogy miként, de mégis – **az Isten belemondta a szívembe.**

És hadd mondjam nektek fiatal konfirmandus gyermekeink, testvéreink, és nektek is, idősebbeknek, akik ha bibliaolvasás, vagy ige hirdetés hallgatása közben egyszer úgy szíven találtak lesztek, amikor valamit Isten úgy bele tud mondani a szívetekbe, felejthetetlenül, akkor bátran írjátok a Bibliátokba egy dátumot és egy szót.

Belemondta Isten a szívembe. Nem kértem tőle ígét, és nem kerestem. Mégis kaptam. **És tudjátok, amikor az Isten az ember szívébe belemondhat egy ígét Ő maga,** amikor félreérthetetlenül nem más mondja, nem a pap, mert ez a dolga, nem én gondolom be magamnak, mert olyan nagy szükségem van rá, **azt első renden onnan lehet megtudni, hogy az ember szívét eltölti egy elképzeltetlenül nagy békeség, és öröm.**

Én a halál mezsgyéjének a szélén jártam, és akik körülöttem éltek, tudták, hogy elkészültem a halálra. Biztos voltam benne, hogy menthetetlen vagyok. És akkor az Isten a szívembe mondott egy ígét. És előtte voltam mindennek még, és mégis valami végtelen békeség betöltötte a szívemet. És amikor később létrejött ez a műtét és feküdtem a műtőben az asztalon már, és előtte a kórházi ágyon is, nem volt bennem az egyébként szorongató halálfélelmem. A szívbetegnek tudják, hogy másként fél a szíves. **Kivette belőlem az Isten, és beletette a szívembe az Ő békeségét.** Nem tudom megmagyarázni. Mert ez gerjeszthetetlen. Ez nem önpszichózis. Ez nem olyasvalami, ami az embernek jár. És mégis, ha megtörténik velem, azt soha nem felejtje el.

Édesapám Bibliájában, ami a legjobban érdekelt, megtaláltam, hogy mikor tért meg. Odaírta még az éjszakai időpontot is, amikor fölkelte az ágyából az Isten, és elmondta neki, hogy: „Szeretlek, és megbocsátottam a bűneidet”. És beírta, hogy 1949., a hónapot, a napot, és még az órát is.

Kedves Testvérek, nincs ez minden igeolvasással így. Nincs minden istentisztelettel így, nincs minden igehirdetés hallgatással így. De történik folyamatosan. **Az Isten az embernek valamit belemond a szívébe**, az soha nem az a mondat, amit én mondok magyarázatképpen, **az mindig egy ige**. Mindig, kivétel nélkül. Hogy soha ne mondhasd, hogy a pap mondta. **Ami az ember életét átformáló ige, az mindig csak bibliai ige, és azt Isten mondja, és felejtethetetlenül mondja bele az ember szívébe.**

Pál apostol erről a másodiknak olvasott igében ezt mondja: „**ez minden értelmet felülhalad**”. És ez tényleg így van. Itt nincs józan ész. Nincs rá magyarázat. Jól mondja Pál apostol. Amikor Isten az ember szívébe, valamilyen élethelyzetébe bele tud mondani valamit, az minden értelmet felülhalad. Mégis valóság.

A most olvasott történet képei, szavai erről szólnak. A viharos tengeren hánykódik a hajó, benne a halálfélelemmel remegő, és kiáltó tanítványokkal, és mindeközben nyugodtan alszik Jézus. Ez a kép - amelyik egy teljesen valóságos történet képe, hiszen azok írták le, akikkel megesett, akik ott voltak a hajóban -, segítenek egy kicsit érteni ezt a minden értelmet felülhaladó csodálatos Jézust. Segítenek egy kicsit megérteni - ami hihetetlen addig, amíg az emberrel nem esik meg -, hogy milyen az, amikor **Isten valóságos szavaként hall meg egy ígét, és tudja, hogy ehhez semmi köze embereknek.**

Jézus csodálatos személyét látjuk itt Testvérek, akiben Istent látjuk cselekedni. Ott a tengeren abban a viharos jelenetben Jézus személyében az Isten szól, és cselekszik. Méghozzá a minden értelmet felülhaladó békességével, ami betölti az Úr Jézust. És ez a békesség úrrá lesz a tomboló viharon. A Jézus békessége. **Olyan hatalma van ennek a Jézusnak, akiben Isten szól és cselekszik mindig, hogy úr a természet felett, a halálfélelem felett, és minden erő felett. Jézusban az Isten van ott a hajóban.**

Jézusban az Isten van ott a viharban a tanítványokkal. Amikor a kétségbeesett tanítványok felkeltik Jézust, aki egy pillanat alatt lecsendesíti a tengert és a szeleket, akkor egymás között azt kérdezik, hogy: „*Kicsoda ez, hogy mind a szél, mind a tenger, mind a vihar egy szavára engedelmeskednek? Kicsoda ez?*” Ez a világot teremtő Isten, aki egy szavával megteremti a világmindenséget. Azt a tengert is, amit bármikor lecsendesít. „Kicsoda ez?”

Testvérek, itt nem arról van szó, hogy valami vallásos módon kiszínezték ezt a történetet Jézus tanítványai, hanem arról van szó, hogy **rendkívüli dolog látni a Jézusban hatalommal cselekvő Istent.** Az egy rendkívüli dolog.

Ha Jézus nem ilyen lenne, nem lenne érdemes hinni benne. Ha Jézusnak nem lenne isteni teljhatalma minden felett, minek hinnénk benne? De a világon száz és százmilliók hisznek Benne folyamatosan. Jézus az, akinek adatott minden hatalom. Olvassuk minden keresztes alkalmával: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” **Jézus a láthatatlan Isten megtestesülése. Jézusban látjuk Isten teljes erejét és hatalmát. És látjuk a szeretetét irántunk.** Milyen Isten lenne, aki nem tudja lecsendesíteni a tengert? Milyen Isten lenne az Isten, aki egy vaknak nem tudná visszaadni a szeme világát? Miért hinnénk benne? Milyen Isten lenne az, aki nem tudná a halott Lázárt feltámasztani? De tudja! Mert Isten. „Aki engem látott – mondta Jézus – látta az Atyát.”

Nézzük a viharos tengeri történetet! Olyan szépen indul minden. Szinte romantikus, szinte idilli. Olyan, mint az életünknek egy nyugodt, békés, csendes, egyforma napokkal telő időszaka. Vannak ilyen időszakai az életünknek, hogy olyan tisztességgel mennek a napok. Néha egészen romantikus vagy idilli.

Azt olvassuk, hogy békésen hajóznak Jézus és a tanítványai együtt. *Ugyan mi történhetne? Jézus*

itt van a hajóban. Mi történhetne? A célt tudjuk: a túlsó part, a Mester itt van velünk, a hajó megy, csend van és béke. Minden olyan szépen megy. De egyszer csak fújni kezd a szél, és egyre ijesztőbbé erősödik. Nő a veszély és ezzel együtt elkezd nőni a félelem, és a vihar is egyre félelmetesebb és ijesztőbb lesz.

A hívő ember életében, amikor a csendes, békés, nyugodt, már-már idilli, minden jól menő időszak után megjelenik egy-egy vihar, először csak szél, aztán fölerősödik, akkor fölteszi a kérdést: *Hogy létezik ez? Miért kerülök ilyen helyzetbe? Hiszen én a Mesterrel, Jézussal, az én Megváltómmal, a világmindenség Urával megyek a cél felé. Testvérek, mindenféle baj, betegség érheti és éri Isten gyermekeit is, és szaggatja és tépheti az életét is.* Az enyémet is, egész az életveszélyig, és a tiédet is. Jézussal az élet hajómban viharba kerülhetek, és az életem a tét.

Azért választottam ezt az igét erre a mai istentiszteletre, mert az utóbbi közepes időben gyülekezetünk különböző korosztályhoz tartozó tagjai, Jézus tanítványai közül nagyon sokakat ért ilyen váratlanul lecsapó halálos vihar. Nem tudnám ezen az egy kezemen megszámolni, mert kell hozzá mind a kettő. És ezek a viharok kivétel nélkül a tragédiának, és a halálnak a szelével érkeztek egészen váratlanul. Mint a balatoni vihar, ahogy le tud csapni hihetetlen gyorsasággal, és készületlenül éri azokat, akik a vízben vannak. Félelmes hírek szelei, majd viharfelhők, majd vihar erői csaptak le rájuk. Van köztük férfi és nő, fiatalabb és idősebb, sokan vannak. **A vihar váratlanul és gyorsan jött, szinte kivétel nélkül mindannyiójukhoz. És a félelem és a kétségbeesés nagyon sok mindent előhoz ilyenkor az emberből.**

Testvérek! **Aki hisz Jézusban, és vele együtt tart a túlsó partra, annak az életében kevesebb a csendes víz, és több a szél és a vihar.** Mert a Sátán nem szereti ezt a Jézussal való hajózást célirányosan a túlsó partra. El akar téríteni, a hit útjáról akar elvinni. És a ránk törő

viharban éppen a hit próbáltatik. **A ránk törő viharokban éppen a hit rendül, vagy fogy el.** Erre kérdezett rá Jézus a viharban kétségbeesve, halálfélelemtől gyötrött tanítványaitól: *„Hol van a ti hitetek? Hogyan nincs hitetek?”*

Testvérek, aki Jézussal a túlsó part felé hajózik, annak az útja ellenállásba ütközik. Gyanús, ha simán megy végig. **A Sátán ugyanis le akar téríteni a túlsó partra érkezést biztosító hitről.** És megkérdezi: *„Hol van a te Istened?”* Mint mondta az egyik testvéremnek, aki ugyanígy belekerült egy óriási viharba, a kezelőorvosa, hogy: *„Nem tesz kivételt az Isten az olyan szolgálival, mint maga? Miért nem tesz kivételt?”* És ilyenkor fölmerül a kérdés, mert súgja a Sátán a fülünkbe, hogy: *„Hol van a te Istened, akivel a túlsó part felé hajózol?”* **A kételyek viharait Isten gyermekei élik át.** A hitetlen ember nem.

A történet legmegdöbbentőbb része az, hogy Jézus alszik. Miközben zúg a vihar, miközben azt olvassuk, hogy lassan elsüllyed a hajó, mert becsapnak a hullámok, miközben a tanítványok már kiabálnak, Jézus alszik. Mintha semmi baj nem lenne. Vagy mintha nem érdekelné Jézust, hogy viharban vannak a tanítványok. Mintha nem érdekelné, hogy kétségbe vannak esve. **Alszik.** Mintegy elnézi, hogy kínlódik, szenved a tanítványok közössége. Jézus nyugodtan alszik. Mondjam másként? Mondom. **Hallgat az Isten, miközben élet-halál harcot vívnak a tanítványok. Jézus alszik, hallgat az Isten.**

Kedves Testvérek, sokszor ez a legfájóbb a viharban lévő embernek, hogy hallgat az Isten. De vigasztalás is van ebben Testvérek, mert ott van benne az, hogy: **Ha én nyugodtan tudok aludni ebben a viharban, akkor te miért félsz? Egy hajóban vagyunk!** Ha ez a vihar elpusztítana, én is itt vagyok. Ebben a jézusi alvásban benne van ez is. Vigasztalódj meg! Nem árthat neked, itt vagyok.

Jézus szerette a tanítványait, akik halálfélelemben hánykódtak. Az alvás a viharban azt is jelenti: **Nézzétek, nincs nagy**

baj. Én tudok aludni. Én veletek vagyok. Veled vagyok a viharban. De mégiscsak alszik Jézus, és semmit nem tesz. És most valami gyönyörű jelenet következik. Mert amikor már a küzdelmet a tanítványok nem bírták tovább, Jézushoz fordultak segítségért. Egyáltalán nem voltak udvariasak. A szavaikból minden áradt, csak a hit nem. **De mégiscsak Jézushoz fordultak segítségért, és Jézus felkelt azonnal, mert az övéi hívták segítségül.** A vihar nem keltette fel. A hánykódó hajó mozgása sem keltette fel. De amikor az övéi hívták segítségül, azonnal felkelt.

Jézus rögtön meghallja, ha valaki igazán imádkozik hozzá. Emlékeztek rá, ott a Golgota keresztnél hárman haldokolnak, és Jézus már a halál előtti állapotában van. Félig fönt, félig ájultan, amikor megszólalt mellette egy lator, és azt kérte tőle: „Uram, emlékezzél meg én rólam a Te országodban!” És ez a bűnöző akkor jutott hitre, és elmondta talán élete első imádságát, és meghallgattatott. **Te sem imádkozol hiába, viharba került Testvér, a halál mezsgyéjén járó Testvér, a megpróbált életeddel, a félelmeddel nem imádkozol hiába.**

Jézus először a vihart csendesítette le. Megmutatta a tanítványoknak, hogy életmentő, és megtartó hatalma van. **Azután a viharos szíveket csendesítette el a békességével. Veled vagyok, ne félj! Mind a szél, mind a vihar, mind a betegségek, mind minden felett való Úr vagyok!** És engedtek neki. **És csak ezután kérte számon a tanítványok hitének a hiányát.** Mert valahogy úgy van ez Testvérek, hogy a hitünk mindig hiányos. Mert ha van, akkor sincs mustármagnyi. A baj mindig nagyobb, hatalmasabbnak, és erősebbnek látszik, mint a hajónkban, a viharunkban velünk lévő Jézus. A másodszer olvasott ígét, ebben történetben lehet a legtisztábban látni, és érteni: **„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok föl kívánságokat az Isten előtt, és az Istennek**

békessége, mely minden értelmet fölülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

A világmindenség Ura tett egy ajánlatot. Elmehetünk megmosolyogva, el nem híve, ki nem próbálva, de elmehetünk boldog hálaadással is. Miért ne tennék ezt a másodikat?

Imádkozzunk!

Ámen!

Nyári rendszeres gyülekezeti alkalmak

Hivatali idő: kedd, szerda, csütörtök 9-12.

Hétközi alkalmak: minden csütörtökön 10 órától gyülekezeti bibliaóra

A többi hétközi gyülekezeti alkalom nyáron szünetel

Vasárnap 10.00 felnőtt- és gyermek istentisztelet, illetve gyermekmegőrzés

Wass Albert: Csak csendesen

Testvér, csak lábujjhegyen jér velem, csak nagyon halkán, nagyon csendesen.

Amerre járunk,

ne rezzenjen egy kis levél se meg,

ma lelkem olyan mint a tó:

legkisebb rezzenéstől megremeg.

Gyere a templomunkba:

a bükkerdő ma vár,

a Csend harmóniája

ott megint a lelkünkbe talál.

Gyere velem...

csak szótlanul, csak csendesen,

csak csendesen...

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor